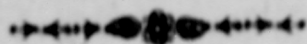

I hvarje blick en fånsla brann;
Jag satt så brydd och spann och spann.

Emellertid hans stöna mun
(Jag vet ej huru han sig höjde)
Just mötte min i samma stund,
Då jag mig öfver sländan höjde.
Då lysse mig den stöna man;
Jag satt så brydd, och spann och spann.

Med öfver bort jag honom stöt;
Men han med djerfhet mig förföljde,
Och i sin öppna famn mig stöt,
Och mig med tusen lysar höljde.
Jag frågar, systrar! gief det ann,
Att jag satt längre qvar och spann?

W i s a ,

Jag satt och spann, ic.

—
Sjunges efter sin egen bekanta melodi.
—

(Kölar i J. Vanteo.)

—
STOCKHOLM,
Tryckt hos M. O. Sundberg, 1831.

Jag satt och spann, då hände sig
Der kom en yngling här om dagen;
Hans bruna ögon tjurste mig,
Och på hans mun såg jag behagen,
Och rodnan på hans kinder brann;
Jag satt så brydd, och spann och spann.

Med ömhet tryckte han min hand,
Och svor, att ingen hand är lika
Så stön som denna, i vårt land,
Så hvit, så len och rudd tillika.
Hans låford våg till hjertat fann;
Jag satt så brydd, och spann och spann.

Han sträckte Prins mitt lif sin arm,
 Berömmande de fina trådar,
 Och från hans mun, så röd och varm,
 Svart uttryck något ömt bebådar.